

Arrest

nr. 68 012 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd verzoekers betekend op 27 juni 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor (T.D.). Bijgevolg dient in de eerste plaats (T.D.) zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 01.04.2004. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin aantoonbaar vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als enig middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van het *"artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, (...) van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en (...) van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980."*

Verzoekers betogen als volgt:

"De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk om volgende redenen :

"Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 01.04.2004. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van zijn voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin aantoonbaar vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat er door verzoeker bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd, en evenmin een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Men mag veronderstellen, alhoewel dit niet expliciet uiteengezet wordt in de beslissing, dat de Dienst Vreemdelingenzaken beschouwt dat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument weliswaar een identiteitskaart is, maar dat het afgeleverd werd vóór de onafhankelijkheid van de huidige republiek Servië en dat het derhalve enkel de Joegoslavische nationaliteit bevestigt. Vermoedelijk beschouwt de DV dat dit document niet zou aantonen welke nationaliteit verzoeker heden bezit, na het uiteenvallen van Joegoslavië in Servië, Montenegro en Kosovo.

Verzoeker is van oordeel dat de DV het zorgvuldigheidsbeginsel dat aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, heeft geschonden. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

1/

Zo heeft de DV geen rekening gehouden met het feit dat de Servische nationaliteit nooit in twijfel werd getrokken in het kader van de asielprocedure.

Het bepalen van de nationaliteit heeft tot doel in het kader van de procedure ten gronde te onderzoeken of de vereiste medische verzorging voorhanden is en of verzoeker toegang kan hebben tot die medische verzorging.

Verzoeker steeds verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, zowel in de asielprocedure als in de medische regularisatieprocedure.

Zijn identiteitskaart vermeldt de "Republiek Servië" net na "Federale Republiek Joegoslavië"), vermeldt zijn geboorteplaats die in Servië gelegen is (Smederevo - Servië), werd in de Republiek Servië afgeleverd (zie zegel) en vermeldt zijn verblijfadres in Servië "Lozovik, Branka Nikoïica, 23" gelegen in Servië.

Verzoeker was dan ook onderdaan van de Republiek Servië die deel uitmaakte van de Federale Republiek Joegoslavië.

Tijdens zijn asielprocedure heeft verzoeker steeds verklaard de Servische nationaliteit te bezitten.

Verzoeker heeft noch in het kader van de asielprocedure, noch in het kader van de medische regularisatieaanvraag ooit beweerd een andere dan de Servische nationaliteit te bezitten, noch elders

dan in de Republiek Servië te hebben verbleven, noch zijn er elementen waaruit zou blijken dat verzoeker ooit elders dan in de Republiek Servië zou hebben verbleven.

De memorie van toelichting betreffende de Programmawet van 29.12.2010 rechtvaardigt het verschil inzake het bewijs van identiteit tussen de aanvrager van de subsidiaire bescherming art. 48/4 en de aanvrager van de subsidiaire bescherming - medische regularisatie art. 9ter, door het feit dat inzake art. 48/4 de identiteit kan vastgesteld worden tijdens een gehoor, terwijl de procedure 9ter een schriftelijke procedure is die gebaseerd is op bijgebrachte documenten.

"Hef nieuwe art. 9ter, §2 tweede lid vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr.

De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.

Het verschil inzake het bewijs van identiteit tussen de aanvrager van subsidiaire bescherming die een ernstige ziekte inroept en de aanvrager van subsidiaire bescherming gebaseerd op artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wordt gerechtvaardigd door de keuze van de wetgever in 2007 bij de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004.

De wetgever heeft inderdaad beslist om het onderzoek van de procedure tot toekenning van een verblijfsvergunning om medische redenen toe te vertrouwen aan de Dienst vreemdelingenzaken in het kader van een procedure tot regularisatie van verblijf en deze met betrekking tot de subsidiaire bescherming (behalve medische redenen) aan het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag. De asielprocedure laat toe om de identiteit vast te stellen tijdens een gehoor voor het CGVS, terwijl de procedure 9ter een schriftelijke procedure betreft die noodzakelijkerwijs gebaseerd is op documenten die worden voorgelegd." (Memorie van Toelichting bij de Programmawet van 29 december 2010, Doe. 0771/001, p. 145 e.v.)

De door verzoeker aangehaalde Servische nationaliteit werd in het kader van de asielprocedure nooit betwist noch in vraag gesteld, terwijl verzoeker hetzelfde identiteitsdocument voorlegde m.n. zijn identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië - Republiek Servië. -4-

De overheid kan niet enerzijds in het kader van de subsidiaire bescherming van art. 48/4 de Servische nationaliteit van verzoeker niet in vraag stellen, en anderzijds in het kader van de subsidiaire bescherming van art. 9ter wel beschouwen dat het bewijs van de Servische nationaliteit in vraag wordt gesteld.

Dit is uiteraard tegenstrijdig.

2/

Kenmerkend voor onderdanen van de Federale Republiek Joegoslavië en later de Statenunie Servië-Montenegro is het feit dat de grondwetten de dubbele nationaliteit voorzagen voor hun inwoners, enerzijds de nationaliteit van de Federale Republiek/Statenunie en anderzijds de nationaliteit van de lidstaten waartoe zij behoorden (in casu Servië).

Zo bepaalt de Grondwet van de Federale Republiek Joegoslavië van 1992 in art. 17 :

"77ie Federal Republic of Yugoslavia shall confer Yugoslav citizenship on its inhabitants.

A Yugoslav citizen shall be simultaneously a citizen of one of its member republics,"

Constitutional Charter of the State Union of Serbia and Montenegro (2003):

Artikel 7:

"A citizen of a member state shall also be a citizen of Serbia and Montenegro.

A citizen of a member state shall have equal rights and duties in the other member state as its own citizen, except for the right to vote and be elected."

Bij het latere uiteenvallen van de Statenunie Servië & Montenegro verviel dan ook de nationaliteit van de Statenunie, doch bleef de individuele nationaliteit van de lidstaten bestaan, in casu de nationaliteit van de Republiek Servië.

De Statenunie Servië en Montenegro heeft identiteitsdocumenten met de naam van de Statenunie afgeleverd omdat hierover nooit enige wet werd aangenomen. De identiteitsdocumenten bleven dan ook onder de oude naam Federale Republiek Joegoslavië uitgegeven tot de nieuwe wet in 2008 gestemd door het parlement van de ondertussen onafhankelijke Republiek Servië, (stuk 3)

3/

Tenslotte blijkt uit de overeenkomst afgesloten op 8.11.2007 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië betreffende de overname van personen die zonder vergunning op het grondgebied

verblijven, dat Servië het identiteitsdocument dat door verzoeker in huidige procedure heeft neergelegd, als voldoende bewijs van de Servische nationaliteit beschouwt, (stuk 4)

België is als lidstaat van de Europese Unie ook gebonden door deze Overeenkomst:

"Artikel 1: Definities

in deze overnameovereenkomst wordt verstaan onder:

(...)

b) "onderdaan van Servië": iedere persoon die de nationaliteit van de Republiek Servië bezit overeenkomstig haar wetgeving;

(...)

d) "lidstaat": alle lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Koninkrijk Denemarken."

"Art. 2 Overname van eigen onderdanen

1. Servië neemt, op verzoek van een lidstaat en zonder andere formaliteiten dan die welke in deze overnameovereenkomst zijn genoemd, alle personen over die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, aanwezigheid of verblijf op het grondgebied van de verzoekende lidstaat, mits wordt aangetoond of op basis van prima facie bewijs aannemelijk kan worden gemaakt dat zij onderdaan zijn van Servië."

"Art. 8: Bewijsmiddelen met betrekking tot de nationaliteit:

1. Het bewijs van de nationaliteit overeenkomstig artikel 2, lid 1, en artikel 4, lid 1, kan met name worden geleverd door middel van de in bijlage 1 vermelde documenten, ook indien de geldigheidsduur ervan is verstreken. Wanneer dergelijke documenten worden overgelegd, erkennen de lidstaten en Servië de nationaliteit zonder dat daarvoor verder onderzoek wordt verlangd. Het bewijs van de nationaliteit kan niet door middel van valse documenten worden geleverd."

"BIJLAGE 1

LIJST VAN DOCUMENTEN WAARVAN DE OVERLEGGING WORDT BESCHOUWD ALS BEWIJS VAN DE NATIONALITEIT (ARTIKEL 2, LID 1, ARTIKEL 4, LID 1, EN ARTIKEL 8, LID 1)

Wanneer de aangezochte staat Servië is:

(...)

- identiteitskaarten die na 1 januari 2000 zijn afgegeven."

in casu werd de identiteitskaart afgeleverd op 01.04.2004 en voldoet dus aan voorgaande voorwaarde tot het vaststellen van de Servische nationaliteit.

Ten overvloede bepaalt deze overeenkomst eveneens:

"Artikel 3

(...)

3. Servië neemt op verzoek van een lidstaat ook gewezen onderdanen van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië over die geen andere nationaliteit hebben verworven en die zijn geboren op het grondgebied van Servië en hun permanente verblijfplaats op 27 april 1992 in Servië hadden."

(...)

"Artikel 9 (...)

4. Het bewijs dat is voldaan aan de in artikel 3, lid 3, vermelde voorwaarden voor overname van gewezen onderdanen van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië kan met name worden geleverd door middel van de in bijlage 5 bis vermelde bewijsmiddelen; het bewijs kan niet door middel van valse documenten worden geleverd. Dit bewijs wordt door Servië erkend zonder dat daarvoor verder onderzoek wordt verlangd.

5. Prima facie bewijs dat is voldaan aan de in artikel 3, lid 3, vermelde voorwaarden voor overname van gewezen onderdanen van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië kan met name worden geleverd door middel van de in bijlage 5 ter vermelde bewijsmiddelen; prima facie bewijs kan niet door middel van valse documenten worden geleverd. Wanneer dergelijk prima facie bewijs wordt overgelegd, neemt Servië aan dat aan de voorwaarden is voldaan, tenzij het tegendeel kan bewijzen."

(...) "BIJLAGE 5

LIJST VAN DOCUMENTEN DIE WORDEN BESCHOUWD ALS BEWIJS OF ALS PRIMA FACIE BEWIJS DAT IS VOLDAAN AAN DE VOORWAARDEN VOOR OVERNAME VAN GEWEZEN ONDERDANEN VAN DE SOCIALISTISCHE FEDERALE REPUBLIEK JOEGOSLAVIË (ARTIKEL 3, LID 3, ARTIKEL 9, LID 4, EN ARTIKEL 9, LID 5)

(...)

- Openbare documenten, met inbegrip van identiteitskaarten, of fotokopieën daarvan afgegeven door Servië, de voormalige Federale Republiek Joegoslavië, de voormalige Statenunie van Servië en Montenegro of de voormalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, waarop de geboorteplaats en/of permanente verblijfplaats zijn vermeld (zie voorschrift artikel 3, lid 3).

Als gewezen onderdaan van de Federale Republiek Joegoslavië staat het vast dat verzoeker eveneens een onderdaan was van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië (in 1992 viel de SFRJ uiteen en werd opgevolgd door de FRJ (zonder de republieken van Bosnië-Herzegovina, 6-

Kroatië, Macedonië noch Slovenië, maar met de republieken Servië en Montenegro en de grondgebieden Voivodine en Kosovo)).

De door verzoeker bijgebrachte identiteitskaart beantwoordt eveneens aan hierboven vermeide voorwaarden.

Indien Servië het door verzoeker neergelegde identiteitsdocument, erkent als een bewijs van de Servische nationaliteit, is er dan ook geen enkele reden voor de Belgische autoriteiten om het betrokken identiteitsdocument niet als bewijs van de Servische nationaliteit van verzoeker te erkennen.

De stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn Servische nationaliteit niet bewijst, is dan ook onverenigbaar met hierboven vermelde gegevens en wettelijke bepalingen.

Het weze ook benadrukt dat de authenticiteit van de identiteitskaart niet in vraag wordt gesteld en dus als bewijs van de identiteit van verzoeker moet volstaan. (Grondwettelijk Hof., arrest 193/2009 "Elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, moet volstaan als bewijs van de identiteit.")

Verwerende partij heeft dus op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de aanvraag om de voormelde reden onontvankelijk verklaard door te besluiten dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op onjuiste, juridisch niet aanvaardbare en onwettige motieven en zij is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zodat de schending van de materiële motiveringsplicht eveneens wordt aangetoond."

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoeker is van menig dat aan de beslissing geen zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan. De Servische nationaliteit werd nooit in twijfel getrokken in de asielprocedure, hoewel bij toen hetzelfde document heeft voorgelegd. Zijn identiteitskaart vermeldt de Republiek Servië net na "Federale Republiek Joegoslavië", maakt melding van een geboorteplaats die in Servië gelegen is en vermeldt zijn verblijfadres in Servië. Hij was derhalve onderdaan van de Republiek Servië. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker elders zou hebben gewoond. Verzoeker verwijst naar het verschil inzake het bewijs van identiteit tussen de aanvrager van subsidiaire bescherming en de medische regularisatie, zoals omschreven in de memorie van toelichting van de Programmawet van 29 december 2010. Verzoeker merkt bijkomend op dat de grondwetten van Servië en Montenegro de dubbele nationaliteit voorzien. Verzoeker verwijst naar de Grondwet van de Federale Republiek Joegoslavië d.d. 1992. Bij het uiteenvallen van het land verviel de nationaliteit van de Statenunie, maar behielden de inwoners de nationaliteit van de deelrepublieken. De identiteitsdocumenten werden onder de oude naam "Federale Republiek Joegoslavië" afgeleverd tot een nieuwe wet in 2008 werd gestemd. Verzoeker verwijst naar de overeenkomst afgesloten op 8 november 2007 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië betreffende de overname van personen die zonder vergunning op het grondgebied verblijven, en stelt dat Servië het identiteitsdocument dat verzoeker gebruikt heeft als voldoende bewijs beschouwt van de Servische nationaliteit. Verzoekers identiteitskaart werd afgeleverd na 1 januari 2000 en moet dus worden beschouwd als een bewijs van nationaliteit. De authenticiteit van de identiteitskaart wordt niet in vraag gesteld, derhalve moet ze volstaan als bewijs van de identiteit van verzoeker. De beslissing is onzorgvuldig en onredelijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 10 juni 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard.

De reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is omdat verzoeker zijn identiteit niet op geldige wijze aantoonde in de aanvraag. Verzoeker legde een identiteitskaart voor van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt op 1 april 2004. Verzoeker beweert over de Servische nationaliteit te beschikken, maar deze bewering kan niet gestaafd worden aan de hand van zijn identiteitskaart. Verzoeker is derhalve in gebreke gebleven om zijn nationaliteit/identiteit aan te tonen en heeft ook niet aangetoond dat hij vrijgesteld is van deze verplichting.

Dat verzoeker een identiteitskaart heeft aangebracht die dateert van 1 april 2004, en uitgereikt werd door de "République Fédérale de Yougoslavie" wordt door verzoeker niet ontkend.

In het onderschrift wordt inderdaad melding gemaakt van "République de Serbie", zoals verzoeker aangeeft. Dit bewijst evenwel niet dat hij heden de Servische nationaliteit heeft.

Verzoeker verklaart dat sinds het uiteenvallen van Joegoslavië de nationaliteit van de Statenunie is komen te vervallen en dat de nationaliteit van de deelrepublieken behouden werd.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker cruciale informatie omtrent zijn nationaliteit heeft aangebracht nadat de bestreden beslissing genomen werd. Met laattijdig aangeleverde informatie kan in de beslissing geen rekening worden gehouden. Op het moment van de beslissing kon enkel het voorgelegde

identiteitsstuk worden bestudeerd zoals het door verzoeker werd aangeleverd. Zijn bijkomende uitleg over dubbele nationaliteiten en het behouden van de nationaliteit na het uiteenvallen van Joegoslavië kon niet in rekening worden genomen bij het nemen van de beslissing omdat verzoeker had nagelaten deze informatie tijdig voor te leggen. Dat hij dit nu doet, na het nemen van de beslissing, kan de geldigheid van de bestreden beslissing niet doen wankelen.

Dat de Servische overheid het identiteitsdocument dat verzoeker gebruikt heeft als voldoende bewijs beschouwt van de Servische nationaliteit, betekent nog niet dat de Belgische bevoegde instanties hetzelfde moeten doen. Terecht werd geoordeeld dat verzoeker zijn identiteit/nationaliteit niet in voldoende mate heeft bewezen.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 161.401, 2 februari 2001; R.v.St., nr. 161.411, 2 februari 2001). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2001, nr. 161.471). (R.V.V. arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: "Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het enige middel is niet gegrond. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3, 2°(nieuw) van de Vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;
(...).”

2.6. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormt een aspect van de subsidiaire bescherming dat om organisatorische en praktische redenen afgesplitst werd van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de “*identiteit/nationaliteit*” van verzoeker ter discussie staat.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een kopie van een identiteitskaart voorlegde, uitgereikt in 2004 door de “*Federale Republiek Joegoslavië-Republiek Servië*”, met een geldigheidsduur van tien jaar. Dit document vermeldt onder de noemer “*Republiek*”, “*Servië*” en bevat ook stempels van de republiek Servië. Dit document werd blijkens het administratief dossier door verzoeker reeds voorgelegd bij zijn eerste asielaanvraag van 6 november 2008. Verzoeker specificeerde in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging van Servische nationaliteit te zijn.

2.9. De bestreden beslissing stelt aangaande het door verzoeker neergelegde document: *“Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 01.04.2004. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin aantoonbaar vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”*

2.10. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat of ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben.

2.11. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die (oud) artikel 9ter introduceerde in de Vreemdelingenwet, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een bewijs van identiteit in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. ook RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. Bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormde de aanleiding van de vervanging van (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het in punt 2.5. geciteerde artikel 9 ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting kan daaromtrent het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet”. (Parl.St. Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145).

2.14. Tweede vraag die zich in deze stelt is of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat, namelijk de Federale Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen. Het is niet omdat een staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers identiteit op enig ogenblik in vraag werd gesteld. De Raad leest meer bepaald in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2009 waarbij de asielaanvraag van verzoeker van 6 november 2008 werd afgewezen: *“De door u neergelegde documenten doen geen*

afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart kan enkel uw identiteit (...) bevestigen. Die feiten worden door mij niet in twijfel getrokken." Blijkens het administratief dossier werd verzoekers identiteit ook niet in twijfel getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 35.231 van 2 december 2009.

2.15. Kernvraag in deze is dan ook of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt houdt dus niet ipso facto in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierop lijkt de verwerende partij nochtans te alluderen wanneer zij in haar nota de reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard als volgt toelicht: *"De reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is omdat verzoeker zijn identiteit niet op geldige wijze aantoonde in de aanvraag. Verzoeker legde een identiteitskaart voor van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt op 1 april 2004. Verzoeker beweert over de Servische nationaliteit te beschikken, maar deze bewering kan niet gestaafd worden aan de hand van zijn identiteitskaart."* Te dezen kan nog mutatis mutandis dienstig verwezen worden naar de memorie van toelichting bij artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet waarin kan gelezen worden dat een oud nationaal paspoort kan volstaan: *"Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort (...)"* (Parl.St., Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145).

2.16. Voor zover de bestreden beslissing niet doelt te stellen wat verwerende partij in haar nota opmerkt en uit de bestreden beslissing kan afgeleid te worden, zoals verzoeker het blijkbaar ook begrepen heeft, dat de verwerende partij twijfels heeft aangaande verzoekers Servische nationaliteit omdat hij een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië heeft voorgelegd, die nadien uiteengevallen is in onder meer Servië, Montenegro en Kosovo, kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij hierbij enkele essentiële elementen uit het oog verloren is. Zo heeft verzoeker blijkens het administratief dossier inderdaad steeds verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielprocedure als tijdens de medische regularisatieprocedure, werd zijn Servische nationaliteit ten bewijze waarvan hij de in de bestreden beslissing beoordeelde identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië had overgelegd, nooit betwist, in vraag gesteld of van valsheid beticht tijdens de asielprocedure waarin de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nagegaan werd en vermeldt zijn neergelegde identiteitskaart inderdaad de woorden *"Republiek Servië"* net na de woorden *"Federale Republiek Joegoslavië"* en bevat het stempels van de *"Republiek Servië"*.

2.17. Daargelaten de vraag of de verwerende partij ambtshalve op de hoogte diende te zijn van het door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde artikel 17 van de grondwet van de Federale Republiek Joegoslavië van 1992 en daargelaten de vraag of bijlage 5 bij de overeenkomst afgesloten op 8 november 2007 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië betreffende de overname van personen die zonder vergunning op het grondgebied verblijven, die eveneens door verzoeker geciteerd wordt in zijn verzoekschrift, waarin stukken opgesomd worden die de Servische overheden dienen te aanvaarden als bewijs van het feit dat een vreemdeling de Servische nationaliteit heeft, als gevolg heeft dat ook de Belgische autoriteiten voor hun verblijfsprocedures op basis van dezelfde stukken dienen te aanvaarden dat een vreemdeling de Servische nationaliteit heeft en daargelaten de vraag of de verwerende partij deze overeenkomst dan ambtshalve diende toe te passen, dient de Raad te concluderen dat voor zover kan aangenomen worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ernstige twijfels uit aangaande de Servische nationaliteit van verzoeker, dit feitelijke grondslag mist in het administratief dossier en verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de vermeldingen die voorkomen op de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier en gegevens vermeld op een verstrekte identiteitskaart kan onmogelijk deugdelijk zijn. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Een beslissing die er toe strekt een stuk niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA